

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี  
ในยุค NEW NORMAL  
ENGLISH LANGUAGE LEARNING MANAGEMENT FOR  
UNDERGRADUATE STUDENTS IN THE NEW NORMAL ERA

<sup>1</sup>เอกชัย ศรีบุรินทร์, <sup>2</sup>เกริก พิสัยพันธ์ และ <sup>3</sup>พระศรีวิสุทธิมณี  
Eakachai Sriburin, <sup>2</sup>Kirk Phisaiphun and <sup>3</sup>Phrasrivisuddhimuni

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตอุบลราชธานี, ประเทศไทย  
Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Ubonrachatani Campus, Thailand

<sup>1</sup>eakburin@gmail.com

Received December 25, 2020; Revised February 12, 2021; Accepted March 21, 2021

### บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวคิดและแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรีในยุค New Normal โดยการนำหลักการแนวคิดที่สำคัญ คือ 1) แนวคิดการสอนน้อยเรียนมาก (Teach Less Learn More) 2) อินเทอร์เน็ตที่ฟัลลมิติเดีย (Interactive Multimedia) 3) กระบวนการเรียนรู้ภาษา (Language learning process) 4) คอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist) มาผสมผสานและจัดการเรียนรู้ร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอันเป็นการช่วยเสริมในส่วนที่เป็นข้อจำกัดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยนำมาเป็นกรอบแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการ

<sup>1</sup> อาจารย์ ดร., สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตอุบลราชธานี

<sup>2</sup> อาจารย์, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตอุบลราชธานี

<sup>3</sup> อาจารย์, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตอุบลราชธานี

จัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแบบใหม่ที่สามารถส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้กับนิสิตให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

**คำสำคัญ :** การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ, นิสิตระดับปริญญาตรี, New Normal

### Abstract

The objective of this article aims to propose concepts and methods of the English Language Learning Management for undergraduate students in the New Normal. The vital theoretical concepts: 1) Teach Less Learn More approach, 2) Interactive Multimedia, 3) Language Learning Process and 4) Constructivist are incorporated with learning management and language teaching approaches for communication that reinforce the barriers of language teaching. These approaches employed as the principal concept to develop the new language learning management methods which efficaciously foster the competences of English Language for communication.

**Keywords :** English Language Learning Management, Undergraduate Students, New Normal Era.

### บทนำ

เมื่อกล่าวถึงธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ การจัดการเรียนการสอนไม่ได้เรียนภาษาเพื่อ ความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อ สื่อสารกับผู้อื่นได้ตาม ความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและงานอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 221) การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วเหมาะสมนั้น ขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษถือเป็นปัจจัยที่สำคัญในการยกระดับขีดความสามารถของเยาวชนไทยที่เป็นกำลังขับเคลื่อนหลักในการพัฒนาประเทศในอนาคตที่จะก้าวเข้าสู่การแข่งขันในตลาดแรงงานทั้งในระดับประเทศ รวมถึงระดับภูมิภาคและระดับนานาชาติซึ่งนับวันยังมีการแข่งขันที่สูงขึ้น ดังนั้นรัฐบาลไทยจึงมีนโยบายใน

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้แก่เยาวชนไทยโดยต้องจัดการศึกษาให้ทันกับสถานการณ์โลกที่เต็มไปด้วยความรู้และข้อมูลที่เพิ่มขึ้น ต้องพัฒนาการศึกษาที่เน้น ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด ทั้งในการแก้ปัญหา วิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้ และก้าวทันต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ภาษาอังกฤษ กลายมาเป็นภาษาที่สำคัญในโลกยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะในการทำงาน และการดำรงชีวิตประจำวัน และที่สำคัญในแวดวงการศึกษาทุกระดับตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา อันเนื่องมาจากเหตุผลต่างๆ มากมาย เช่น โลกยุคปัจจุบันเชื่อมต่อกันอย่างไร้พรมแดนด้วยอินเทอร์เน็ต ทำให้เราสามารถติดต่อสื่อสาร หรือทำการค้าขายกับชาวต่างชาติมากขึ้น รวมถึงนโยบายทางเศรษฐกิจของประเทศ และแถบภูมิภาคอาเซียนที่เปิดกว้างมากขึ้นด้วยเช่นกัน สิ่งเหล่านี้ล้วนยิ่งส่งเสริมให้เรามีโอกาสที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษากลาง หรือภาษาสากลของโลก ในการติดต่อสื่อสารหรือปฏิสัมพันธ์ต่างๆ กับผู้อื่นมากยิ่งขึ้น

ในบทความนี้ผู้เขียนจึงขอนำเสนอประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรีในยุค New Normal ซึ่งประกอบด้วยประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

## การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ในส่วนนี้ผู้เขียนขอนำเสนอเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

### 1. ทักษะการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่ต้องฝึก เช่นเดียวกับการพูด การอ่านและการเขียน ผู้เรียนบางคนคิดว่าการฟังนั้นเป็นทักษะที่ง่ายไม่จำเป็นต้องฝึกฝนก็สามารถฟังได้ การฟังจะมีประโยชน์อย่างยิ่งก็ต่อเมื่อผู้ฟังรู้จักฟัง สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับการฟังคือ ผู้ฟังต้องมีความตั้งใจเพื่อจะฟังให้เข้าใจและ สามารถโต้ตอบกับสิ่งที่ฟังได้ ผู้สอนควรสอนทักษะการฟังให้แก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอและเน้นการฟังอย่างหลากหลาย โดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียงของเจ้าของภาษาและสอนเสียงที่เป็นปัญหา รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการฟังทั้งที่เป็นทางการ

และไม่เป็นทางการครูผู้สอนต้องอธิบายเหตุผลหรือวัตถุประสงค์ในการฟังให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการฟังอย่างตั้งใจและประสบความสำเร็จในการฟัง สิ่งสำคัญเพื่อการฟังนั้นบรรลุมวัตถุประสงค์การวัดและไม่เน้นการทดสอบ แต่ควรประเมินความสามารถในการฟังของผู้เรียนในแง่ของการประสบความสำเร็จในการสื่อสารในการสอนทักษะการฟังนี้

สื่อทัศนูปกรณ์ต่างๆ (Audio Visual-Aids) เช่น เครื่องบันทึกเสียง รูปภาพเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นมากซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้สอนอาจฝึกการฟังโดยให้ผู้เรียนฟังคำ วลีประโยค หรือบทสนทนาต่างๆ สั้นๆ ในห้องปฏิบัติการทางภาษา (Language Laboratory) หรือเรื่องราวที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ฟังเสียงเพลงภาษาอังกฤษทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์การสอนทักษะการฟังเป็นการพัฒนาความสามารถการฟังที่ต้องอาศัยระยะเวลาการฝึกฝนที่ต่อเนื่อง ไม่ใช่เป็นทักษะที่จะเกิดขึ้นได้เองโดยอัตโนมัติหน้าที่ที่สำคัญอันหนึ่งของครูผู้สอนภาษาคือ การนำเอาวิธีการหรือเทคนิคที่จะฝึกการฟัง มาสอนผู้เรียน เพื่อให้ให้นักเรียนได้เกิดประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด โดยมีลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายากดังนี้ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532 : 56)

1) เริ่มต้นด้วยการฟังคำเดี่ยว ฟังวลีและประโยค ซึ่งผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนแสดงออกในลักษณะต่างๆ กันเช่น การปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2) การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่ายเช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพอาจจะเป็นภาพที่สวยงามหรือตลกเพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3) การฟังเรื่องสั้นๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่ผู้เรียนมีความรู้เดิม โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร

4) การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่างๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่ใช้ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

## 2. ทักษะการพูด

การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดการพูดเป็นองค์ประกอบสำคัญมากในการเรียนภาษา เนื่องจากการพูดทำให้ทราบว่าผู้พูดใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ หรือไม่ การสอนทักษะการพูดในปัจจุบันจึงมุ่งเน้นให้นักเรียนใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องสถานการณ์จริง ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

นั้น ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจวัตถุประสงค์ของตนเองที่จะพูด และผู้สอนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่างๆซึ่งคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างถูกต้อง ทักษะการพูดไม่ได้ยึดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนต้องจัดบรรยากาศการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการเรียนรู้เน้นกระบวนการสอนมากกว่ารูปแบบของการสอน สอนจากสิ่งที่ย่ไปสู่วสิ่งที่ยากเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติ จัดกิจกรรมและใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย และให้กำลังใจโดยการชมเชย เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน

### 3. ทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่านที่สำคัญในการศึกษาทุกระดับ เนื่องจากการเรียนวิชาต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียนต้องใช้การอ่านเป็นสื่อในการเรียนรู้ โดยเฉพาะในการเรียนภาษาเพราะผู้เรียนมีโอกาใช้ทักษะ ฟัง พูด และเขียนน้อยกว่าทักษะการอ่าน ดังนั้นการอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการนำไปสู่การแสวงหาความรู้ทั้งปวง กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับหลายๆด้าน ครูผู้สอนต้องหากวิธีการเรียนรู้ในการจัดการเรียนการสอนด้านการอ่าน โดยตระหนักถึงกลวิธีการเรียนรู้และจัดประสบการณ์ด้านการฝึกอย่างทักษะการอ่านอย่างเป็นระบบ การสร้างแรงจูงใจในการอ่านให้แก่ผู้เรียน ตลอดจนควบคุมและกำกับตนเองในด้านการใช้กลวิธีการเรียนให้แก่ผู้เรียน (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 : 178-179) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมในการสอนอ่าน ดังนี้

1) กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities) ผู้สอนต้องหาวิธีสร้างแรงจูงใจในการอ่านให้แก่ผู้เรียนซึ่งจะมีกิจกรรม เช่น การคาดคะเนเรื่องที่อ่าน การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท โดยดูจากประโยคข้างเคียงหรือรูปภาพ เป็นต้น

2) กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-reading Activities) ผู้เรียนต้องทำความเข้าใจโครงสร้างและเนื้อหาในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมในขั้นนี้เช่น การลำดับเรื่องจากการตัดเรื่องออกเป็นส่วนๆ (Strip Story) การเขียนแผนผังความสัมพันธ์ในเรื่อง (Semantic Mapping) การเติมข้อความลงในแผนผัง (Graphic Organizer) และการเล่าเรื่องโดยสรุป

3) กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading Activities) เป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน กิจกรรมอาจโยงไปสู่ทักษะอื่น เช่น การแสดงบทบาทสมมติเขียนเรื่องหรือโต้ตอบจากจดหมายพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

การอ่านไม่ใช่การสื่อความหมายจากตัวอักษรที่ปรากฏเท่านั้น แต่เป็นกระบวนการที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน หากผู้อ่านมีความรู้หรือประสบการณ์เดิมในเรื่องที่อ่าน จะช่วยในการแปลความหมายได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หากเรื่องที่อ่านนั้นผู้อ่านไม่เคยพบเห็นมาก่อน ผู้อ่านก็ยิ่งต้องใช้ความพยายามในการหาความหมายจากสิ่งที่อ่านมากขึ้นเท่านั้น อาจจะใช้วิธีการเดาจากบริบทหรือสิ่งชี้แนะที่ปรากฏในข้อความซึ่งถ้าผู้อ่านรู้จักนำกลวิธีต่างๆ มาใช้ในการอ่านได้อย่างถูกวิธีผู้อ่านก็จะเข้าใจข้อความได้ดียิ่งขึ้น และทำให้บรรลุจุดประสงค์ในการอ่าน

#### 4. ทักษะการเขียน

การเขียนเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับข้อความที่ปรากฏตามตัวอักษร คำศัพท์ ไวยากรณ์ที่ได้รับการเรียบเรียงไว้อย่างถูกต้อง และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนที่จะสื่อสารไปยังผู้อ่าน กล่าวสรุปได้ว่าการเขียนเป็นกระบวนการของการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดของผู้เขียนออกมา โดยใช้สัญลักษณ์ตัวอักษรซึ่งผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบและถูกต้องตามโครงสร้างและไวยากรณ์ของการเขียน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ (Raimes, 1987 : 83-84) ได้กล่าวถึงแนวการสอนเขียนไว้ 5 รูปแบบ คือ

1) แนวการสอนเขียนแบบอิสระ (Free-Writing Approach) ในการสอนเขียนวิธีนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเขียนข้อมูลหรือเนื้อหาจนเกิดความคล่องแคล่ว มากกว่าการเน้นรูปแบบงานเขียนและความถูกต้องของการใช้ภาษา กิจกรรมการสอนเขียนจึงอยู่ในรูปของการเขียนเช่น การเขียนบันทึกประจำวัน การเขียนวิธีนี้ผู้เขียนต้องเขียนถ่ายทอดความคิดให้มากที่สุด โดยไม่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องของหลักไวยากรณ์ กิจกรรมเหล่านี้มุ่งเน้นการพัฒนาความเชื่อมั่นในการเขียนให้เกิดขึ้นก่อน แล้วจึงค่อยให้ความสำคัญต่อหลักเกณฑ์การเขียนและการใช้ภาษา

2) แนวการสอนเขียนแบบเน้นรูปแบบอนุเขต (Paragraph-Pattern Approach) การสอนเขียนแบบนี้เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา ตลอดจนการเรียบเรียงเนื้อความ โดยใช้ตัวอย่างงานเขียนมาให้ผู้เรียนได้ศึกษาในระดับอนุเขต แล้วให้ผู้เรียนเลียนแบบการเขียนอนุเขตชนิดต่างๆ กิจกรรมจึงอยู่ในรูปของการฝึกเขียนประโยค เพื่อรวมเป็นอนุเขต ตลอดจนการฝึกหาประโยคหลัก (Topic Sentence) และประโยคสนับสนุน (Supporting Sentence) ของเนื้อเรื่อง

3) แนวการสอนเขียนแบบเน้นการเรียบเรียงไวยากรณ์และวากยสัมพันธ์ (Grammar Syntax Organization Approach) การสอนจะเริ่มต้นจากการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้

องค์ประกอบที่สำคัญของประโยครูปแบบกริยาและการวางแผนการเขียน โดยเน้นลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เป็นต้น โดยเชื่อว่าการเขียนที่ดีเกิดจากความสามารถในการนำองค์ประกอบที่สำคัญของภาษามารวมกัน แล้วสื่อความหมายได้

4) แนวการสอนเขียนแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นการสอนที่เน้นการคำนึงถึงการสร้างเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นจึงให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์ในการเขียนและผู้อ่านมาก กิจกรรมจึงอยู่ในรูปของการกำหนดบทบาทหรือคำถามที่ว่า ทำไมจึงต้องเขียนและใครเป็นผู้อ่าน โดยกิจกรรมจะมุ่งเน้นและฝึกให้นักเรียนได้เขียน หรือคำนึงถึงโลกทัศน์ของผู้อ่าน

5) แนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Approach) ครูจะสอนให้นักเรียนให้ความสำคัญต่อคำถามที่ว่า วัตถุประสงค์ในการเขียนคืออะไร ใครคือผู้อ่าน จะเขียนอย่างไร จะเริ่มต้นเขียนอย่างไร โดยในการเขียนนักเรียนจะต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนและครูการสอนเขียนแนวนี้อาจเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งประสบการณ์ของตนตลอดจนการแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ในการสอนทักษะเขียนเพื่อการสื่อสารนั้น ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้ออกคำสั่ง อธิบายอ่านให้ฟัง บอกให้จด เปลี่ยนมาเป็นชี้แนะแนวทางให้ผู้เรียน อำนวยความสะดวก จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมหลายๆ แบบมาประกอบการสอน เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและความกระตือรือร้นในการเรียนรู้

ในแง่ของการศึกษา การทำคอร์สเรียนภาษาอังกฤษแบบออนไลน์ถือเป็นธุรกิจที่กำลังเติบโตเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้เรียนไม่ต้องเสียเวลาเดินทางไปเรียน ลดค่าใช้จ่ายในการเดินทาง แถมยังสามารถเรียนได้ช้าๆจนกว่าจะเข้าใจ ทำให้เกิดความสะดวกสบายต่อผู้เรียน และที่สำคัญผู้เรียนสามารถจะเลือกเรียนกับครูคนไหนก็ได้ ทำให้ผู้เรียนมีความสุขและสนุกกับการเรียนในแบบออนไลน์ ในส่วนของผู้สอนเองก็ไม่ต้องมีโรงเรียนหรือสถานที่รองรับผู้เรียน สามารถที่จะสอนอยู่ไหนก็ได้ตามความสะดวกและเหมาะสม ขอแค่เพียงมีอุปกรณ์ที่พร้อมในการสอนออนไลน์ ก็สามารถสอนได้ในทุกๆที่ทุกเวลา การเรียนรู้แบบออนไลน์ไม่ใช่แค่การสอนผ่านดิจิทัลแพลตฟอร์มเท่านั้น แต่การเรียนรู้วิถีใหม่นี้ยังมีอีกหลายมิติให้เราต้องทำความเข้าใจ และปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ความเปลี่ยนแปลงที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

## การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 แบบวิถีใหม่ New Normal

ศตวรรษที่ 21 มีการศึกษาและอภิปรายกันอย่างกว้างขวางทั้งในสังคมโลก สังคมอาเซียน และสังคมไทยกระแสของโลกปัจจุบันและอนาคตมีลักษณะ 7 คือ ทักษะด้านเทคโนโลยี ความสนใจใคร่รู้ มีจินตนาการ การคิดเชิงธุรกิจ การคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณและการแก้ปัญหา ความคิดสร้างสรรค์และพัฒนานวัตกรรม ทักษะการเรียนรู้ข้ามวัฒนธรรมและสนใจต่อโลก ทักษะในการสื่อสารและความร่วมมือ สำหรับประเทศไทยโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาตระหนักในสำคัญของการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนและได้กำหนดกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 เพื่อโดยกำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้ 5 ด้านได้แก่ 1) ด้านคุณธรรมจริยธรรม 2) ความรู้ 3) ทักษะทางปัญญา 4) ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ 5) การวิเคราะห์ในเชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี จะเห็นว่า ทักษะการสื่อสารเป็นทักษะหนึ่งที่สังคมให้ความสนใจ ดังที่ Naughton (2007 : Online) เสนอว่าการสื่อสารจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตและส่วนต่าง ๆ ของโลกสื่อสารกันในขณะที่เป็นเครือข่ายไร้พรมแดน เกิดมิติสัมพันธ์ในรูปแบบใหม่โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในการนำเสนอข่าวสารข้อมูล เชื่อมโยงความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก ตลอดจนการดำเนินชีวิตในทุก ๆ แง่มุม จุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนานาประเทศจึงมุ่งพัฒนาศักยภาพบุคคลให้เป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

สำหรับแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษานั้น นักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาที่มีความเห็นว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารควรจัดกิจกรรมที่มีความหลากหลายโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ และนำไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมายโดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงและสอดคล้องกับบริบททางสังคมก่อนดำเนินการจัดการเรียนการสอนควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากที่จะเรียนรู้ ดังความรู้เดิมของผู้เรียนเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้สิ่งใหม่ จัดการสอนเนื้อหาทางภาษาควบคู่กับการฝึกสื่อสารทางภาษาผ่านประสาทการรับรู้ทางการดู (Visual) การฟัง (Auditory) และการเคลื่อนไหว (Kinesthetic) จัดกิจกรรมที่เป็นการฝึกการเชื่อมโยงระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการเรียนรู้แบบต่าง ๆ เช่น กระบวนการสื่อสารการร่วมมือการทำงาน

กลุ่มการสร้างสรรค์ชิ้นงาน รวมทั้งมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในประเด็นเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาและประเมินความสามารถในการใช้ภาษาตามสภาพจริง (อารีย์ ปรีดีกุล, 2558 : 1833) และควรบูรณาการวิธีการที่มุ่งผลลัพธ์การปฏิบัติงานเป็นฐานบูรณาการสารสนเทศกับสังคมวัฒนธรรม สติปัญญา การจัดการ และนาสถานการณ์ต่างๆในชีวิตจริงมาเชื่อมโยงเนื้อหา กิจกรรม สื่อ แหล่งเรียนรู้และแหล่งสารสนเทศ และการวัดประเมินผลโดยมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

จากการศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 แบบวิถีใหม่ New Normal พบว่าหลักการและแนวคิดที่มีจุดเด่นที่จะนำมาเสริมในข้อจำกัดของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารพบแนวคิดที่น่าสนใจ ได้แก่ 1) แนวคิดการสอนน้อยเรียนมาก (Teach Less Learn More) 2) แนวคิดอินเทอร์แอ็กทีฟ มัลติมีเดีย (Interactive multimedia) 3) กระบวนการเรียนรู้ภาษา (Language learning process) และ 4) แนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist) แนวคิดเหล่านี้เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางสามารถประยุกต์สู่การจัดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ในบริบทและวัฒนธรรมทางสังคม ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ร่วมกันเรียนรู้จนสามารถสร้างความรู้และประยุกต์สู่ชีวิตจริงอย่างสร้างสรรค์ มีการสะท้อนผลการเรียนรู้และประเมินตามสภาพจริง (Horwitz, 1993 : 83 – 284) และ ควรบูรณาการวิธีการที่มุ่งผลลัพธ์การปฏิบัติงานเป็นฐานบูรณาการสารสนเทศกับสังคมวัฒนธรรม สติปัญญา การจัดการ และนาสถานการณ์ต่างๆในชีวิตจริงมาเชื่อมโยงเนื้อหา กิจกรรม สื่อ แหล่งเรียนรู้และแหล่งสารสนเทศ และการวัดประเมินผลโดยมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ (Smith, P.L. and Regan, T.I., 2005) การนำหลักการแนวคิดดังกล่าวมาผสมผสานและจัดการเรียนรู้ร่วมกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอันเป็นการช่วยเสริมในส่วนที่เป็นข้อจำกัดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยนำมาเป็นกรอบแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแบบใหม่ที่สามารถส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้กับนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น หากนำหลักการแนวคิดดังกล่าวในข้างต้นมาผสมผสานและจัดการเรียนรู้ร่วมกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอันเป็นการช่วยเสริมในส่วนที่เป็นข้อจำกัดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยนำมาเป็นกรอบแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดการ

เรียนรู้ภาษาต่างประเทศแบบใหม่ที่สามารถส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้กับนิสิตสาขาวิชาสังคมศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

### 1. แนวคิดการสอนน้อยเรียนมาก (Teach Less Learn More)

Teach Less, Learn More (TLLM) มุ่งเน้นการเตรียมความพร้อมในการใช้ชีวิตของผู้เรียน ซึ่งต้องการเปลี่ยนการจัดการศึกษาในเชิงปริมาณ ไปสู่การจัดการศึกษาในเชิงคุณภาพเพิ่มการจัดการศึกษาในเชิงคุณภาพ คือ การเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดของตนเอง ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิตลดการจัดการศึกษาในเชิงปริมาณ คือ การลดบทบาทของครู จากผู้สอนไปเป็นผู้ชี้แนะ กระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ การลดการเรียนรู้แบบท่องจำ การสอบและการหาคำตอบ (เวชฤทธิ์ อังกะนัทรขจร, 2555)

### 2. อินเทอร์แอคทีฟมัลติมีเดีย (Interactive Multimedia)

มัลติมีเดีย MULTIMEDIA คือ ระบบการสื่อสารข้อมูลข่าวสารหลายชนิด โดยผ่านสื่อทางคอมพิวเตอร์ซึ่งประกอบด้วยข้อความ ฐานข้อมูล ตัวเลข กราฟิก ภาพ เสียงและวีดิทัศน์ รวมถึงการใช้คอมพิวเตอร์สื่อความหมายโดยการผสมผสานสื่อหลายชนิด เช่น ข้อความ กราฟ ภาพศิลป์ (Graphic Art) เสียง (Sound) ภาพเคลื่อนไหว (Animation) และวีดิทัศน์ เป็นต้น ถ้าผู้ใช้สามารถควบคุมสื่อเหล่านี้ให้แสดงออกมาตามต้องการได้ระบบนี้จะเรียกว่า "มัลติมีเดียปฏิสัมพันธ์ (Interactive Multimedia)"

อินเทอร์แอคทีฟมัลติมีเดีย (Interactive Multimedia) หมายถึง สื่อประสมที่สามารถโต้ตอบกับผู้ใช้ได้ โปรแกรมคอมพิวเตอร์สามารถจัดการกับข้อมูลภาพและเสียง ให้แสดงผลบนจอในลักษณะที่โต้ตอบกับผู้ใช้ได้ ไม่ใช่การแสดงผลรวดเร็วจบ (run through) แบบวีดิทัศน์หรือภาพยนตร์และไม่ใช้การสื่อสารทางเดียว (One-way Communication) คือ ผู้ชมเป็นผู้ดูฝ่ายเดียวอีกต่อไป ส่วนมากใช้คำว่า "สื่อประสมปฏิสัมพันธ์" เกี่ยวกับทางด้านเทคโนโลยีการศึกษา

ข้อดีของสื่อมัลติมีเดียก็คือช่วยให้การออกแบบบทเรียน ตอบสนองต่อแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น รวมทั้งส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสื่อมัลติมีเดียที่ใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนเป็นสื่อที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตามศักยภาพ ความต้องการ และความสะดวกของตนเอง นอกจากนี้ยังช่วยสนับสนุนให้มีสถานที่เรียนไม่จำกัดอยู่เพียงห้องเรียน เท่านั้น ผู้เรียนอาจเรียนรู้ที่บ้าน ที่ห้องสมุด หรือ

ภายใต้สภาพแวดล้อมอื่นๆ ตามเวลาที่ตนเองต้องการ และสนับสนุนให้เราสามารถใช้สื่อ  
มัลติมีเดียกับผู้เรียนได้ ทุกระดับอายุ และความรู้ (อารีย์ ปรีดีกุล, 2558 : 1835)

## บทสรุป

ปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงไป จากที่เคยมีเพียง  
เฉพาะครูที่ทำหน้าที่เป็นผู้สอนเพียงฝ่ายเดียวกลายมาเป็นการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศ  
ตลอดจนทักษะด้านต่างๆ เข้ามาผสมผสานกับการจัดการศึกษามากยิ่งขึ้น สอดรับกับ  
วิกฤตการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 และเตรียมพร้อมสำหรับ “ความปกติใหม่” หรือ  
“New Normal” ที่ตามมา โดยการนำหลักการแนวคิดที่สำคัญ คือ 1) แนวคิดการสอนน้อย  
เรียนมาก (Teach Less Learn More) 2) อินเทอร์แอกทีฟมัลติมีเดีย (Interactive  
Multimedia) 3) กระบวนการเรียนรู้ภาษา (Language learning process) 4) คอนสตรัคติ  
วิส (Constructivist) มาผสมผสานและจัดการเรียนรู้ร่วมกับแนวการสอนภาษาเพื่อการ  
สื่อสารอันเป็นการช่วยเสริมในส่วนที่เป็นข้อจำกัดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยนำมา  
เป็นกรอบแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแบบใหม่  
ที่สามารถส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้กับนิสิตให้มี  
ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

## เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.  
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- เวชฤทธิ์ อังกะระภัทรขจร. (2555). *การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ. วารสารศึกษาศาสตร์*,  
ปีที่ 23 ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2554 - มกราคม 2555.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ:  
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรรา อังวัฒนกุล. (2540). *กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ:  
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อารีย์ ปรีดีกุล.(2558). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักการสอนน้อยเรียนมาก TLLM เป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในประชาคม ASEAN สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา. รายงานสืบเนื่องจากการสัมมนาวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ (Proceedings) เครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 15 วันที่ 23 กรกฎาคม 2558, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

Horwitz, (1993). *The Beliefs about Language Learning of Beginning University Foreign Language students. The Modern Language Journal*, 72(4).

P21 (2007). *The Intellectual and Policy Foundations of the 21st Century Skills Framework*. Online, [https://www.scirp.org/\(S\(351jmbntvnsjt1aadkposzje\)\)/reference/ReferencesPapers.aspx?ReferenceID=1412321](https://www.scirp.org/(S(351jmbntvnsjt1aadkposzje))/reference/ReferencesPapers.aspx?ReferenceID=1412321)

Noughton, John, *Microsoft makes face book a club you don't want to join*. Online, <http://www.guardian.co.uk/business,2007>)

Raimes, A. (1987). *Techniques in Teaching Writing*. Oxford: Oxford University Press.

Smith, P.L. and Regan, T.I., (2005). *Instructional Design*. New Jersey: John Wiley & Sons, Inc.